

צמ:

עין משפט
נר מצוה

פז א מיי פטיו מהל'
 מאכלות אסורות
 הל"ב:
פח ב מיי פטיו מהל'
 מאכלות אסורות מהל'
 כג סמך לאון קלט טושע
 יויד סח קט טעף ה:
פח ג מיי פטיו מהל'
 מאחס הליו סמך
 לאון קלט טושע יויד סח
 סח טעף וי ק טע'
 כ:

שיטה מקובצת

א וליבטל ברובא. נ"ב ע"י חוס' בכורות דף כג ע"א:
ב של היתר אלא ק' לבד מן האיסור מותר: **ג** אסור ומי איכא דיהיב טעמא כולי האי: **ד** וסאתים הוו מאתן רביעיות פחות המני קב ארבעה:

רבינו גרשום

הא מרדאס כסא דא
 ס'פא בששים כלומר
 הא מרדאס כסא דא
 להלמיס ראקסור סבל
 דסיפא להקס דהני
 בששים דא אכאס אן
 בעינן להקל וכסא לא
 להקל און ראן להלמיס
 מרבינן כסא דא להקל
 אכאס מרוב [והלמיס]
 כסא אכאס [מאד אכאס]
 (אסור) [מותר] אן בינטיס
 אלא אחד אין זה להקל
 אלא אסא בששים: יושא
 אסא כסא כלמור יושא
 להאקסור להלמיס יושא
 להלמור להלמיס תידידי
 כסא יושא כסא וחד
 כלמור כסא וחד דהיתר
 וחד ראקסור ראקסור וסא
 וחד דהיתר לא בשל
 האקסור: ס'פא כסא
 כלמור (ברכות) (f)
 ראקסור כסא אעפ"כ בשל
 י' יהודא אמר בשל
 כסאס מאס כסא ש קבן
 קב י' לונן לוג י'
 ביצא אס י' רביעית
 שרביעית ביצא וסמא
 זה הכל כסא מאס
 רביעית מות י' וכן
 כסא חארתה יושא חאסס
 חס חס י': כסור
 בראש לפחות כלמור
 אסא לפחות כלמור
 דבעלן אפי' בששים אל
 ונכסל אל משעינן
 דאכל אל כסל: חאס
 חאס חאס י' חנינא
 חאס כסא שחשכל
 כסר י' אל חאס חאס
 אפי' חאס שחשכל
 כה דני חנינא: חסור
 חס חס י' ירשע
 להחידא כלמור דקסר
 אן ברינן בנותן סעס:
 (אסר י' בשל) (אבלוסל)
 כלמור אסור בנותן
 מסיור בנותן אסור חאס
 בנותן סעס דאס ש' שיש
 חורט מות

(א) חילי ל' דאף דאין בדיח
רק מזה בלבד אשכ"ח בטל.

גיד הנשה פרק שביעי חולין

לבואה. פי' בקומתו והי' קאמך אין צהן להעלות בק"א של היתר אלא מזה של היתר לצד האיסור מותר ופריך והא מדרשא לוי' צמית שחיה בורן כל שעה להחמיר אפי' צניל בבאה כי מיתן נתן טעם דקמתי אין צהן להעלות כו' צין אין כי כדי להעלות אסור ופי' מזה קאמך בברי

לא במאה והא מדרש
בששים דקתני רישא
שארור של חמין שגנ
בו כדי לחמין בין יש
ואחד בין אין בו כדי
אסור אין בו להעלות
בו כדי לחמין בין אי
רישא וסיפא במאה
וסיפא במאה ובי יש
ואחד אמאי לא בטיל
שגני שאור דחימוצו
מילתא דאמר רבי יו
השחרורין שוין שחר
למאתים ^א דנתן ^ב דג
יהודה אומר רביעית
יהודה מין במינו לא
בעלמא הוא: כיצד מש
כבשר בראשי לפתות
דתניא ^א רבי ישמעאל
ברוקא אומר אין בגי
דאתא לקמיה דרבי חני
בר זבאי אבבא כי נפ
לך אמר ליה שריא
עילייה לקמיה אמר מ
יול אימא ליה למאן
בנותן טעם כי אתו
להו לקמיה דרבי יצח
להיתורא משום דרבי
סבירא ליה והלכתא
טעם: גיר הנשה שנתם

מחיות טעם קשוי ליה אחרי לא בעיל בק"ח דלח הוי אלה כמו
העמדה דחלב בעלמא דתנן בפרק כל הנשר (לקמן דף קטו) המעמיד
בטבור הקבה אל כי זה בטון טעם אסורה משמע הא ליכא טון
טעם שרי אל"ס שהעמיד החלב מוסר דהעמדה לא חשיבא טעמא
הדיו מימון ומשי שזור שאני דחמנו קשוי: **והאמר רב**
יהודה מין בבבוי ו**אמי** בש"ל. הקשר ר"ת לישי הא ידידי הא דרביה
אית ליה שיטא אחריית ואל"ס והלא קסא ירי כי זו מים כדאמרין
בטורא וא"ר (א) אמרת סלק את מיני כמי שאני ואשין מיני דבה עלי
שבכנא ע"כ ע"כ טורח לא גרס שהוא מחזיק קאים א"ס כי זו משקל
זו טעם ידרי אסור ובגרי עומא ע"כ דריס אין טון מים מן יתקלף
מגעלים הרביעית דאי לא בעיל ליה אלה המים לחודייהו א"כ לא
אלחא מדרבנן ומיכו ירי שרליס אסור דאורייתא דתניא בטהור והרועט
היה לא קאמר החם ואריכי דאי כחז שרליס כו' ובפ"ק א"י דבבוי
לא הוי הכי ורועטין חלב בבית טעמא שרי והמניא מהמניא לא
לאסור ירין ורועטין וקויה שריס אסומתא בעלמא דאי וכל דפריך
בשר טרפה מהמניא לאסור ירין ופריך ליה מדג טורח שחלח ע"ס
מדרבנן אלה ש"מ דהא דשיי הכא בשמחנן זה ע"ס זה משום דלח
עליה כח"כ מדמתי טעמיה לא לכס ודגים דליכא קרנ לא אסרי מלא
בראשי אדמתי פ"י בקוטרס ירק ע"ס ואין משמע כי כן
משמע שכן השרשן בקטרס וכן בשבט (דף קטו) אמרין

והלכתא אין גנידן בנ"י. למאי דקימא לן אין גנידן גנות טעם
דפרין לרבי אבא דלמר על מקום שנאמר לא תחלוני כי
וגידה הותרה ומסין לתמן דלמר אין גנידן טעם ה"י דאסור
כי גיד דעודב וכוכים אינו נותן ממות אלא על דבר שיט בן דעסר
שנאמכנד על גפי הכסא בלם ומתמסין (ועל דף יא:) דשולח אדם
גנותו טעם ופי' הנשה אסור בהנאה: **והלכתא** אין גנידן
בנ"י לא טעל שמו הארץ (ועל דף יא:) דה"י שמי' פרשמי בשם הכי
ה"י

לֹא בְּמַלְאָה 12 והבי קאמר אין בהן אחד ומאה של היסר אלף מאה של היסר 13 לצד הליקור מותר: **והא מדרישא**, שאלה הולך בו כל שעה להחמיר במין ומינו ופ"ה בגיטל במנחה כ"י ליכא נומן טעם מכלל דסיפא צמין ושאינו מינו בששים שהרי זה חילוק שביניהם שזה אינו צריך מזה וזה וזה שכלתו נומן טעם

זה לר' דקמי רישא שאור של
חטים כו'. דהיינו מין ומינו: יש
בו כדי לתמן. דהיינו תמן טעם
ועולם אכור: אין בו תלד ומאכ.
פאילו נון בו כדי לתמן אכור והיינו
להחמיר דהא נמין ושאינו מינו אמרו
כי לילת טעמא לא בעי ק"א והכא
בעינן ק"א אלמא דהא דקא חמיר מינה
אי ראב"ק שרי וקא נקטא דעתן
נ"ק. דהיינו איסורא קלמא אלמא
נחמא בעיל: רישא וסיפא נחמא.
נחמא: לא רישא נחמא וחד. לבד
מאיסורא: וסיפא נחמא. לבד
מאיסורא: ופרכין אי רישא נחמא
וחד דהיינך קאמר אמאי קמי יש בו
כדי לתמן געניפ שיש מאה ואחד
אכור וזכי איכיל דהיינך טעמא כולי
האי: אישטיק: ר' דמי: אמר לבי.
אבי: דלמא שאני שאור שחימונו
קשה. ויש קשה מחיירו: לא כל
השעוריים שייס. לית טעם: רביעית.
של ציר טמא אינן פסחים ציר
טבול או של דבר אחר ופסחים הוו

מאת (רבינו) וכו' וכו'. קד ארבעה
לוגין ולוג ד' רביעיות שש עשרה
לקב וסאה שש קבין שלשה קבין
מ"ח רביעיות וכן ארבעה זימני;
כראשי לפסוס. ירק של לפת. ולי
נראה שראש הלפת מתוק מוגז
וטעם הכשר יזכר בנזירות הלפת
בשיעור מועט אבל כראשי לפסוס
אין יזכר אלא בשיעור גמור (ד');
מסנינים. דקמני גדל חץ ע"פ שמכרו
אזכר את התבשיל מפני טעמו דלא
ש"ה ה"א מנא: אין בנזירים כנסין
טעם. ומשלים והשאר מוסר:

וזה לא סבירא ליה. דלרי אמי לאשוריהו ואמרו מין דמשמיה דרבי יהושע בן לוי שרי ליה לא מתי בדיהיה: וסליכא און בנדיים בנותן טעם. ודין מתבשל ודין נמלה ודין נללה משליו ומותר. ודוקא בו אבל שמו ים בו ב"ט ואם לא נטל שמו אחר: וליבעול ברובא. כי אין מדריו: הניחא

שמייה דרנן גמליאל דממני כפ' התעוררות (זכמים עט.) וי"ל דהכא הלוקה זכמה (זכמות כז.) הלוקה יזר מעם הארץ משקיו זכמים והוא נצטעו וי"ל דהכא מיירי נציר שאין זו מים דקתני רישא דר טמא דהא וזים ביחודה הוא חמש (זוזים בגמל דר טמא יזרו אסור פי' דגים ואי נמי י"ל מוקדמתי שטוריו קרוב למתאים לאלמל כל המתאים י"ל קרוב למתאים: **שמי** יציר דיעה בעצמא הוא. פי' לא אסור ולקמן כז.) הטמאים לאסור צין ורועטן וקיפה שלחן ודרשא גמורה (דף יד:) דלרין טעמא דכח רחמנא גמל גמל ולרש"א אח הגמל דג יציר ורועטן כז' אע"ג דמתורתי הכנים דרים נמי גבי דגים שקן וקל כל השכר (לקמן דף קע"ג:) שילרד דאכר כשר שטוריה דלמלח נה דג טמא מותר פריך שפיר מדג אכשר דהא לכל הפחות יצרו אסור הוא וקצת תימה מין דלרין קרוב בשכר ונבנהה טמאה נמי דרים יימאה היכי מייית רבא רחמיא מהטמאים לאסור יזר של טרפה: ונדרו דרנן צפרין (דף יט:) דקאמר אנעשה בשור דראשי לפחות בשכר שומין וזבים גדולים:

גיד הנשה אסור בהנאה להכי מפרש פירק כל שעה ומסמך (דף כב)
מע ומי אסור בהנאה ופירק והרי גיד כו' ומשמך כשחבורה כנלה היא
אין לתמוה על מה שמכרחין ליקור אשר ליעבדי כוכבים אע"פ שמעביר
ולא על הגד ומיכר כו' שלמה בשר לשלוח לעבדי כוכבים לפי
דן לעבד כוכבים כו' מוקי לה הם דלא כר"ש דלמך אין צנידין
היה שם. פ"י הקונטרס דווקא זו אבל שמו"י זו טומן טעם
ו ר"מ דלא החמירו בשומן יותר מנגיד גבי שני חלב דמסעפ:
דמסעפ

מסורת הש"ס

(א) תרומות פיי מ"ח;
(ב) ולקמן ק' וס"ג;
(ג) ומוס' ס"ו ה"ג פ"ש
לעיל פט'; (ד) כסא'; גדול;
(ה) ופ"פ תוס' שבת קמב.
ד"ה שפלה וס"ג; (ו) ונער
מי דחקו לסכרין ק"א של
היתר ונראה דמשים האי
פירכא דפרין בק"א אחאי
לא בעיל דחק בקונטרס
בג"ל מהרש"א; (ז) וז"ל
סעיפוס; (ח) וז"ל לרמב"א;

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שאני וכו' לא
אסור אלא שדרכנו. עין
ע"ז ת ע"א תוס' ד"ה
מחלוקת וע"ל דף קטז ע"ב
ברש"י ד"ה הרי זו אסורה:

הגהות הב"ח

(א) חיים' ד"ה וואסער
וואס' ווא"ס אמאי לא
אמרינן פלק את מינו:
(ב) ד"ה שאני כי' ובפ"ק
לבושיות. נ"ח פ"י החס
מנו מוסא דלוי שרש
לדוריתא ודרשא נמורה
היא מדפריך מיני מלי
ענא חלב מליז דפשיטא
דחלב אסור לדוריתא כמו
גיר ולחא לי גמל גמל' ס'
(ג) ד"ה ואלכסא דלוי כסא
הרר ר"י בר ר"מ דלא:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] גמ' ר"י יצחק רביעית
 נבאחסי. י"ב מ"י פער
 חסלות וזאנלע אסרות
 הללע ל"ד שס נלחמ'
 ופברית י"ד פער פ"ג
 פ"ק ט' ונאפער שושים
 גלוד חתונתין תרומות
 ורואן: **[ב]** רש"י ד"ה
 ד"ה נבאחסי וכו'. י"ב ע'
 שבת פ"א קחב ע"א נבאח'
 ד"ה שפאלע וכו' ויניק
 ד"ה ק ע"ב גרשי ד"ה
 כ"ו קודש: